

Pohádkové USA

Teď pozorně poslouchej, řeknu ti tajemství. Cesta přes Atlantik je cestou do pohádky. Fakt, nekecám! Trvá to strašně dlouho a přesně nevím, kdy se to stane. Ale když vyjdeš z terminálu, tak to poznáš. Podezírám je, že ten koláček k obědu v letadle byl podle receptu z Alenky v říši divů. Protože když jsem se rozhlédla po tom Novém světě, bylo všechno stejné, jen o moc větší.

Lidi tu vypadají stejně jako doma, ale větší na roste víc do šířky. V autech si můžeš natáhnout nohy. Jakýmkoli směrem. V troubě můžeš péct čtyři koláče najednou a do lednice si můžeš pohodlně sednout (*když vyndáš jídlo*). Byla jsem tu ztracená jak sněhulák v létě. Ale hned jak mi došlo, že jsem v pohádce, tak se to zlepšilo. Jen jsem se musela naučit pravidla, která v tomhle království platí. Chvilí to trvalo, ale teď už můžu chodit do restaurací, na hokej i na návštěvy do opravdických domů s krbem, jako by se nechumelilo.

První pravidlo je, že v pohádkovém světě se jí rukama. Nemusíš si je mýt, před jídlem ani po jídle. Od toho jsou na stolech zásobníky s ubrousky. Burger, hranolky, tacos i pizzu, cpi si to do chřtánu po hrstech. Ať brzy vypadáš jako ostatní bytosti v této kouzelné zemi!

Naopak co se s rukama dělat nesmí, je držet se za ně. Ke své drahé polovičce se pokud možno vůbec nehlas. To se toleruje jen druhu *hipster americanus* nebo *rebel vulgaris*. Buď se maskuj, nebo to nedělej. Teda pokud nechceš prozradit, že jsi pohádkový vetřelec. A to nechceš, protože pak už si beer-pong nezahraješ.

Svítilš, svítím, svítíme

Ačkoli jsou Vánoce už nenávratně pryč, jejich atmosféra na nás dýchá ještě dlouho po skončení svátků. A to především kvůli výzdobě, která díky vynálezu elektřiny ozářila mnoho měst, obcí a vesniček. Vánoce si v dnešní době snad nikdo neumí představit bez všelijakých světel, blikajících Santů či zahradních dekorací v podobě soba Rudolfa. Je to ale opravdu to, co Vánoce dělá Vánoce?

Nedávno jsem v našem malém městečku nedaleko Prahy, kde bydlím, vyslechla rozhovor dvou obyvatel. Pohoršovali se nad „příšerným a hanebně ozdobeným stromkem“, který zastupitelé umístili na náměstí. Zajímavé je, že nedávno se titíž „bardi“ bavili o tom, jak vedení města rozhazuje peníze, když nechává na místě rozpadajícího se areálu bývalých kasáren zbudovat víceúčelový areál pro rodiny

Já se úplně nechtěně přidružila k *rebelům*, když jsem popíjela tvrdý alkohol v autě. To se nesmí! Policista byl přítom v nedohlednu. Přestože zákaz pití alkoholu na veřejnosti platí i někde v ČR, tady se bere mnohem víc vážně. Uniformy jsou tu také začarované. Když si nějakou oblíkneš, automaticky získáváš respekt. Na druhou stranu se tu toleruje pití za volantem. Je úplně běžné, že lidé z párty odjíždí auty a nikdo se nad tím nepozastaví. Asi taky nadpřirozená schopnost, umět řídit pod vlivem.

*Narodit bych se tu nechtěla.
Jen si zkus žít v zemi, kde je
přetvářka denním chlebem.*

Na poslední pravidlo si budeš chvíli zvykat. A bude tě strašně vytáčet, když si budeš chtít domluvit rande. To pravidlo zní: „Domlouvání schůzky je otázka zdvořilosti.“ Že na schůzku nepřiđeš, je úplně v pořádku. Každý přeci ví, že se to říká jen tak. I když jste si dohodli čas a místo. Pokud nenapišeš aspoň tisíc sms, aby ten druhý věděl, že to vážně myslíš vážně, tak budeš čekat na smluveném místě marně.

Život v Americe mi připadá dost snadný a člověk si rychle zvykne na pohodlí a dostupnost. Žít v pohádce je ale pěkně o ničem. Narodit bych se tu nechtěla. Jen si zkus žít v zemi, kde je přetvářka denním chlebem. Raději budu chodit zbytek života mezi kyselými českými ksichty než mezi namalovanými úsměvy amerických šašků.

Klára Trefná

Rok, krok, obrok?

Prosinec: Voní pivoňky po pivě? Svět se rozpadal na slabiky, než jsme si vzpomněli, že to nebyli Mayové, kdo předpovídal konec světa, nýbrž my sami. Asi postě. Jen co jsme si oddechli, rituálně jsme rozřebali hlavy a těla pár tunám kaprů, abychom se hodili do pohody. Leden: Z prašanu nejde postavit sněhulák. Nebo to jen neumím, i když si jasně vzpomínám, jak jsem před deseti lety jednoho u babičky na zahradě uplácal. Neměl jsem ale mrkev, kterou bych mu zabodl do tváře, aby vypadal lidsky. Copak by to taky bylo za sněhuláka. Bez nosu. Naproti tomu uhlíků byla celá kopa. Když vysvitlo slunce, sněhulák se hluboce zamyslel, až se mu oči, ústa i knoflíky propadly hluboko do změkklého těla. Únor: Za rok že bude olympiáda, říkal nějaký známý obličej v té ukecané krabici. Pravdu tam neradi slyší, ale pevně hýždě gymnastů se budou pěkně vyjímat vedle státní vlajky pruhované jako pyžamo. Zatleská se, zamává, zazpívá, vedle v pokoji někoho zastřelí, ale to bude zajímat jen mámu mrtvolu. Přinejlepším. Hlavně když kluci přivezou zlato, ne? Hezky na závěr března se švihaly holky. Aby nezapomněly. Tradiční, ne? Vole. Dej si tam polštářek. V dubnu jsem měl narozeniny. Prý budou za rok zase. Snad. Takže nic výjimečného. Analytici očekávají, že první kvartál tohodlenctoho roku bude nade vši (i všech vši) pochybnost stejně zoufale úžasněj jako ten minulej. Ale já to nechápu. Radši píšu kravinu. „Bů“ se *FYI* píše s čárkou.

Kryštof Herold

Bílé Vánoce

Je vánoční čas, venkovní teplota dosahuje 6 °C, počasí spíše jarní než zimní. Za oknem svítí sluníčko, jen ptáci venku nezpívají. Stále je hledám, kam zmizely jste, bílé Vánoce?

Minuly jste Prahu? Proč se schováváte i ostatním městům?

Utekly jste na hory? Hurá! Příhořívá. Ve Špindlerově Mlýně napadlo 20 cm sněhu. Ale kde je těch 100, z nichž o prázdninách stavíme sněhuláky?

Hoří! Izrael kolabuje pod přívaly sněhu!! Takové tam prý neměli od roku 1879. Tuto situaci místní naprosto nezvládají – umírají lidé, nefunguje elektrický proud. Sníh také pokryl Damašek a jižní Sýrii.

Počasí se evidentně naprosto zbláznilo. Chcete bílé Vánoce? Zavřete oči a začněte snít. Protože i naše nejusilovnější přání jsou na „Matičku přírodu“ krátká.

Natálie Friedová

Nikola Staňková

Frotér: Co s ním?

Znáte to – v klidu nastoupíte do naprosto prázdné tramvaje a posadíte se. Zastávku po zastávce se tramvaj začíná víc a víc plnit, až už není volné sedadlo. A to zrovna nastoupí ta nejzuboženější babička ve městě a vy ji prostě musíte nechat sednout. Jenže ve chvíli, kdy se postavíte a chytnete se nejbližšího madla, je to, jako kdybyste se pustili do džungle. V té na vás už čeká blízký kamarád frotér. Frotéra nepoznáte. Nemá žádné speciální znamení, nerozeznáte ho od obyčejného občana-úchyly. Pomalu se blíží, vy nemáte tušení, že se něco děje, protože vám do uší řve hudba. Už je zase o krok blíž, už ví, že se bude třít zrovna o vás. Vy jste pořád v pohodě. Už je od vás na dosah ruky, jen se dotknout. U vás zatím všechno v normálu. A už je tu, už se o vás opřel, už sebou začíná šít a tlačit se na vás. Je konec, on je ukojen a vy jste se stali jeho obětí. Byli jste takzvaně zfrotěni.

Frotérismus je u nás i celosvětově se šířící problém, zejména ve městech.

Ano, každý z nás o nich někdy alespoň slyšel, pokud tedy neměl tu smůlu se s nimi potkat. Frotérismus je u nás i celosvětově se šířící problém, a to zejména v urbanizovaných oblastech. Než se začneme problémem podrobněji zabývat, je důležité vymezit pevně pojem „frotér“. Stručná encyklopedie retardů Emila Shuckenkoslara vymezuje frotéra jako člověka pociťujícího sexuální vzrušení či jiné nanejvýš příjemné pocity při opírání a tření se o neznámé lidi (oblečené i neoblečené) bez jejich vědomí. Profesor Schuckenkosler, sám aktivní úchyl, se problémem frotérů zabývá spíše okrajově (jeho hlavním zájmem je formikofilie, tedy stav, kdy vás vzrušují mravenci, broučci, šneci či malé žabky), a proto zavádí pro tento pojem pouze několik pravidel. Zaprvé: neplette si frotéra s frutérem. Frutér je člověk, který pro své potěšení vyhledává dužnaté plody, nikoliv „otírač“. Zadruhé: frotér se někdy neomezuje pouze na lidi, jsou známi frotéři, kteří se v případě nouze třou o zvířata nebo objímají stromy. (Pozn.: Objevují se i ojedinělé případy frotérů samotářů, ovšem tyto raritní jedince lze najít pouze v oblastech okolo delty řeky Okawango.) A zatřetí: frotéra nelze léčit žádnou lidstvu známou substancí.

Vše se pomalu začalo vymykat kontrole, policie uvalila embargo na froté výroby.

Samotný pojem frotér vznikl v Londýně spolu se zavedením podzemky. Tento prostředek dopravy byl pro frotéry doslova rájem. Tehdy se jim ovšem říkalo „rubbies“

(tříčci). Jeden z nejnotoričtějších tříčků, jiholondýnský Rubbie Williams, tehdy doslova terorizoval londýnské metro. Při svých nájezdech se neuvěřitelně potil, a proto s sebou všude nosil froté ručník. Tato móda se začala rapidně šířit a brzy už nebylo rubbieho, který by v kapse neměl alespoň žínku. Vše se pomalu začalo vymykat kontrole, a tak byla policie nucena uvalit embargo na veškeré froté výrobky, což pomohlo uklidnit situaci. Od té doby ovšem rubbies nikdo nenazval jinak než frotéři.

V dnešní době, kdy *letí* všechno retro, se i froté materiál dostává do popředí módního průmyslu. Lidé specializovaní na výrobu ponožek z inkriminovaného materiálu se nazývají frotáři a právě oni se teď bouří proti používání termínu frotér pro jedince se sociální úchylnou. Údajně jsou frotáři terčem mnohých narážek a posměchu. Česká lingvistická asociace extrémně rychle zareagovala a do slovníku zavedla pro frotéra výraz „dotykáč“. Tato situace ovšem nastala v době nástupu chytrých telefonů, kdy se společnost T-Mobile snažila zapůsobit na domácnosti dychtivě po nové elektronice kampaní se sloganem „Dotykáč do každé rodiny“. Celá kauza se bude projednávat v tomto měsíci u Nejvyššího soudu, kde bude Asociace frotářů žalovat Lingvistickou asociaci, Lingvistická asociace bude žalovat Asociaci frotářů a T-Mobile, T-Mobile bude žalovat Asociaci frotářů a Lingvistickou asociaci a zapisovatelka Nejvyššího soudu Magda Nová bude žalovat všechny, včetně Nejvyššího soudu, protože jí prý zbytečně přidělávají práci.

V Rakousku-Uhersku se někteří zemědělci snažili využít frotéry ke tření másla.

A nyní se přesouváme k otázce: Je možné frotéra nějak zařadit do společnosti? Pokusy zde samozřejmě byly. První z nich už v období průmyslové revoluce. V tehdejších Rakousku-Uhersku se někteří zemědělci snažili využít frotéry ke tření másla. Bezvýsledně. Další pokus přišel v době extrémní zimy roku 1954, kdy v Rusku dosahoval mráz takových hodnot, že vědci závodili se zimou o to, kdo dokáže najít nižší teplotu. Tato tzv. studená válka přinesla světu nejen novou hodnotu absolutní nuly, ale také sociální pokus, kdy se frotéři třeli o ostatní občany za účelem vytvoření tepla. Tento pokus byl do určité míry úspěšný a dodnes je pozice tovaryše frotiera váženou pozicí, zvláště ve Vladivostoku. Švédský pohled byl poněkud odlišný. Švédové, proslulí svým samotářstvím, neměli ani v té největší zimě chuť se nechávat otírat. To dalo vzniknout projektu „Snögubbe“,

česky *Sněhulák*. Vše spočívalo v tom, že na zamrzlé hladině jezera ěd nedaleko hranic s Finskem vzniklo téměř pět tisíc hyperrealistických sněhuláků, kteří měli frotéry přilákat a obalamutit. Snögubbe měl neuvěřitelný úspěch. Švédská vláda nemohla uvěřit tomu, kolik potlačovaných úchylů má ve státě. Na planinu dorazilo tolik lidí, že se o každého sněhuláka třelo 6 až 7 frotérů. Vzniklá frikce rozpustila nejenom sněhuláky, ale i led na hladině ědu, a všichni zúčastnění utonuli. (Pozn.: Švédská vláda projekt Snögubbe přísně utajuje. Vražedný incident označila za nelegální technopárty a vinu za katastrofu přisuzuje globálnímu oteplování.)

Linka 22 byla za vlády Pavla Béma den co den, hodinu co hodinu plná dotykáčů.

Český přístup k problému frotérů byl jasný: neřešit ho. Až do doby, než se pražským primátorem stal Pavel Bém. Ten na frotérismus nahlížel jako na drogovou závislost, kdy je člověk člověku drogou, a rozhodl se po vzoru metadonových klinik zavést „metadonové“ tramvaje, kde by se frotéři mohli beztrestně třít o uvědomělé dobrovolníky. Takovou linkou byla například tramvaj číslo 22. Ta byla za vlády Pavla Béma den co den, hodinu co hodinu plná dotykáčů, kteří se tam bezmezně ukájeli. Pražané ale byli svobodní. Stačilo se vyhnout číslu 22 a vaše cesta do práce byla skvělá. Jenomže pak se Bém nechal zase přistihnout, jak omylem bere úplatek, o němž si myslel, že je to obálka plná sacharů, a musel odejít. S ním odešel i koncept „frotramvaji“. Číslo 22 bylo opět linkou dopravující regulérní občany. Ovšem frotéři se neohlíží na to, kdo je primátor, a neberou ohled na to, když se něco ruší. 22 nadále představuje teror. Pokud jste dvadacátkou někdy jeli, asi víte, o čem mluvím. Jestli se vám podaří projet úsek I. P. Pavlova – Národní divadlo, vystoupit a nevypadat jako francouzský buldok (z toho, jak máte obličej naražený na kabinku řidiče), jste šťastný člověk. Nejhorší na celé věci je vědecky prokázaný fakt, že 95 % lidí v tramvaji číslo 22 jsou rubbies. Co s tím? Oko za oko, zub za zub a na světě to bude brzo vypadat jako na sjezdu slepých boxerů, jak řekl Gándhí. Tak to ale někdy musí být, a tak říkám, třete se. Staňte se frotérem, myslete jako on a ukažte mu, zač je toho loket, kterým mu budete přejíždět po zádech. Až jim ukážeme, jaké to je, určitě toho nechají. Nebo se my sami staneme dotykáči a přestane nám to vadit.

Ondřej Polák